

РЕШЕНИЕ

№ 16435

гр. София, 14.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12702** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от С. Х., гражданин на Република И., [дата на раждане] , с адрес [населено място], [улица], №28, чрез пълномощник адв.Х. М. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 24-0346-000157/08.09.2024 година по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДвП на издадена от Н. А. А.-началник на РУ С. към ОД на МВР-Б., с която е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.
Жалбоподателят моли да се отмени оспорваната заповед, като незаконосъобразна. Твърди, че същата е издадена при съществено нарушение на процесуалния правила и при липса на компетентност на органа издал същата. Прави искане атакуваната заповед да бъде отменена. Претендират се разноси.
В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв.М., който моли обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.
Ответникът – началник на РУ С. към ОД на МВР-Б., редовно призован не се явява, не се представлява и не изразява становище по съществото на спора.
СГП, редовно призована не изпраща представител.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия АД, № 623593 от 08.09.2024г., издаден от мл. автоконтрольор при ОД на МВР-Б., РУ С., с който е установено, че

жалбоподателят С. Х. на 08.09.2024г. около 03,45 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица], управлявал л.а. марка „Волво“ модел „XC 40“ с рег. [рег.номер на МПС] , под въздействие на алкохол, с концентрация 1,17 промила на хиляда, измерено в издишания въздух, като пробата е извършена с техническо средство Дрегер 7510 с № ARPL-0245. Издаден му е бил и талон за медицинско изследване № 0153578 от 08.09.2024г. за ФСМП-С.. В последствие С. Х. не е извършил назначеното му медицинско изследване.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 08.09.2024г., като е приел, че са налице материалнопровните предпоставки на чл. 171, т.1, б. “Б” от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В хода на съдебното производство с определението за насрочване на делото за първо открито съдебно заседание на жалбоподателя е указано, че носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения и да представи писмени доказателства в тази връзка.

Служебно е изискана от съда справка от ФСМП-С., в която да се посочи извършено ли е назначеното медицинско изследване от жалбоподателя.

В проведеното съдебно заседание по делото освен представените с жалбата и административната преписка писмени документи, бяха приобщени писмо изх. №05-4-1/22.01.2024г. на ЦСМП-Б., от което е видно, че не са налице регистрирани данни жалбоподателят С. Х. да се е явил в ФСМП-С. на 08.09.2024г. за вземане на кръв или урина за употреба на алкохол или наркотични вещества, приобщени са и Заповед № 251з-1821/26.04.2022г. на Директор ОД МВР-Б., наказателно постановление № 24-0346-000349 от 01.10.2024г., сведения от А. И. Й., разпитани са в процесуалното качество свидетели А. И. Й., Г. И. Д. и Н. А. А..

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Това обстоятелства се установява от приетата по делото като доказателство № 251з-1821/26.04.2022г. на Директор ОД МВР-Б., с която са определени служителите на ОД МВР-Б., които могат да налагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. Предвид на което, не се приемат възраженията на жалбоподателя, за липса на компетентност на органа издал оспорваната заповед.

Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. Заповедта е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране

на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил марка „Волво“ модел „ХЦ 40“ с рег. [рег.номер на МПС] , под въздействие на алкохол, с концентрация 1,17 промила на хиляда, измерено в издишания въздух, като пробата е извършена с техническо средство Дрегер 7510 с № ARPL-0245. От приобщеното писмо изх. №05-4-1/22.01.2024г. на ЦСМП-Б., е видно, че не са налице регистрирани данни жалбоподателят С. Х. да се е явил в ФСМП-С. на 08.09.2024г. за вземане на кръв или урина за употреба на алкохол или наркотични вещества, в тази връзка се установява, че същият е отказал да даде кръвна проба за изследване, поради което следва да се ползват показанията на техническото средство.

Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на водача на управлявания лек автомобил ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в ЗППАМ.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Като писмено доказателство по делото е приет, АУАН серия АД, № 623593 от 08.09.2024г., издаден от мл. автоконтрольор при ОД на МВР-Б., РУ С.. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма, като в частта на установяването на положителен резултат, а именно употреба на управление на МПС, с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда от страна на жалбоподателя, на посочените в

акта дата и място, материализира удостоверително изявление на издателя си, т. е. отнася се до съществуването на факти, възприети лично от длъжностно лице – издател. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Жалбоподателят не твърди, а и не ангажира доказателства, че на посочена в акта дата е налице отрицателна проба за алкохол, поради което спрямо него правилно е приложена предвидената в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП принудителна мярка. Тъкмо напротив, събрани са доказателства с приобщените писмо, от което се установява, че същият не се е явил да даде кръвна проба, а също така показанията на свидетелите Д. и Н. кореспондират с констатациите в акта, относно управлението на МПС от жалбоподателя, неговата проверка, показанията на техническото средство и предоставяне на възможност на лицето да извърши медицинско изследване, от която възможност последния не се е възползвал.

Настоящият състав намира, че Заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

Съгласно сочената като нарушена разпоредба на чл. 14, ал. 2 АПК лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях език. В тези случаи се назначава преводач. Видно от посочената разпоредба, преводач се назначава не на всеки чужд гражданин, а само когато същият не владее български език. В настоящият случай, се установява, че спътничката на жалбоподателя А. Й. е извършила превод и С. Х. с действията си е показал, че е разбирал и изпълнявал всички указания на полицейските органи, същият не е посочил, че не разбира превода и без възражения е подписал всички представени му документи. В тази насока са показанията на свидетелите Д. и Н., които безпротиворечиво сочат, че при извършване на проверка, на жалбоподателя е превеждала неговата спътничка А. Й., че С. Х. е разбирал и изпълнявал указанията на полицейските служители и е подписал акта без възражения. В същата насока са снетите писмени сведения от А. Й., в който се излагат аналогични твърдения, а именно, че е превеждала при извършване на проверката, какво са казвали полицаите и какво са му разяснили. Предвид тези доказателства, не се кредитират показанията на свидетелката А. Й., в частите, в който сочи, че не е слизала от колата при проверката и не е превеждала на С. Х., тъй като същите се опровергават от доказателствената съвкупност посочена по-горе.

Предвид гореизложеното се приемат за неоснователни наведените в жалбата възражения, свързани с твърдението, че жалбоподателя не е разбирал и не му е било обяснено на разбираем за него език извършената проверка и последиците от нея, още повече, че в хода на съдебно производство по обжалване същият е представляван от надлежно упълномощен адвокат.

Не се приемат възраженията за наличие на съществено нарушение на административните правила, свързани с обстоятелствата около собствеността на управлявания лек автомобил. От една страна, чия собственост е въпросният автомобил, по никакъв начин не влияе на съставомерните белези на нарушението отразено в АУАН, а и същото не е от значение за реализиране на конкретната принудителна административна мярка. Ето защо, дори да е налице нарушение, то същото не е съществено и не е довело до ограничаване на правата на жалбоподателя, свързани с конкретно ангажираната принудителна административна мярка-

временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

Действително не с е установяват доказателства за връчване на обжалваната ПАМ на жалбоподателя, но видно от депозираната жалба същата му е станала известна, като същият си е ангажирал адвокат защитник още на следващия ден след издаването ѝ. Липсата на доказателства за връчването на процесната ПАМ, не съставлява съществено процесуално нарушение в настоящия случай, тъй като лицето е упражнило правата си по обжалване на ЗППАМ № 24-0346-000157/08.09.2024г. и жалбата му е разгледана по същество.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 79 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на С. Х., гражданин на Република И., [дата на раждане] , с адрес [населено място], [улица], №28 срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 24-0346-000157/08.09.2024г. издадена от Н. А. А.- началник на РУ С. към ОД на МВР-Б.

Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл.172 ал.5 от ЗДвП.